

„Proměny společné zahraniční a bezpečnostní politiky Evropské unie s přijetím Lisabonské smlouvy“

1. Obsah a struktura práce

Práce je rozdělena na pět hlavních částí. Po Úvodu, který jasně formuluje cíle práce a výzkumné otázky, se autorka věnuje vývoji SZBP od jejích počátků do vstupu Lisabonské smlouvy v platnost. Třetí část nabízí popis právních a institucionálních změn, které do oblasti SZBP přináší Lisabonská smlouva.

Ve čtvrté části se autorka zabývá analýzou těchto změn a jejich pravděpodobným dopadem na budoucí fungování SZBP. V Závěru pak přehledně shrnuje svá hlavní zjištění a odpovídá na výzkumné otázky vymezené v Úvodu.

2. Hodnocení formální stránky práce

Práce Moniky Dadové je velmi dobře napsána a s ohledem na stylistiku jí téměř není co vytknout. Navíc obsahuje naprosté minimum překlepů a pravopisných chyb, což je samo o sobě nutné v situaci debilizace (oficiálně demokratizace) českého vysokého školství ocenit.

Práce je i velmi přehledně a logicky strukturována, jednotlivé části na sebe smysluplně navazují a autorka v Úvodu řádně vymezila výzkumné otázky, na které pak průběžně odpovídá. Všechny formální náležitosti práce (odkazy na zdroje, seznam použitých zdrojů) jsou provedeny řádně a téměř bezchybně.

Pouze na několika místech, které se zabývají obrannými aspekty SZBP, používá autorka chybně místo pojmu „obrana“ („obranný“) pojem „bezpečnost“ („bezpečnostní“). Toto přehlédnutí je ale v celkovém kontextu práce naprostým detailem.

3. Hodnocení obsahové stránky práce

Práce Moniky Dadové je čistě analytická. Věnuje se především analýze vývoje oficiálních dokumentů spojených se SZBS a rovněž analýze dosavadních zkušeností s reálným fungováním institucionálního rámce a materiálního zabezpečení SZBS.

Pokud je ovšem s takovým záměrem od počátku otevřeně počítáno a provedení je poctivé a důsledné, není to vůbec na škodu. I takové zcela prakticky zaměřené analytické texty mají v politologii své místo.

Autorka se věnuje jak přehledu dosavadní institucionalizace a fungování SZBS, tak analýze změn, které na formální (právní a institucionální) úrovni přináší Lisabonská smlouva. Zároveň se pouští (na základě zkušeností s dosavadním fungováním institucí a nástrojů SZBS) do analýzy pravděpodobných problémů, kterým bude SZBS po přijetí Lisabonské smlouvy čelit.

V této souvislosti lze vznést k práci jedinou závažnější výtku. Autorka sama několikrát píše, že jedním z jejích hlavních cílů je nabídnout analýzu praktického fungování SZBS po přijetí Lisabonské smlouvy (*„Naší snahou však nebude pouze popsat faktické změny tak, jak vyplývají ze samotné Lisabonské smlouvy, ale především zhodnotit dopad na praktické fungování společné zahraniční a bezpečnostní politiky v praxi“*, s.12). To však samozřejmě není možné – v době odevzdání práce byla smlouva v platnosti pouhý měsíc a kromě způsobu volby vysoké představitelky se zatím nemohla v praxi nijak projevit.

To jediné, o co se autorka mohla pokusit (a skutečně tak i postupovala), byla analýza právních a institucionálních změn a následná identifikace – se znalostí dosavadní praxe SZBS – pravděpodobných problémů, se kterými se může implementace „nové“ SZBP setkat. K tomu autorka poněkud neústrojně doplňuje v zásadě novinářský popis způsobu volby vysoké představitelky, který může, ale také nemusí, mít význam pro budoucí reálné fungování SZBP. Autorčino kategorické hodnocení baronky Ashtonové z Uphollandu jako „nesrovnatelně slabší osobnosti“ než je Javier Solana je předčasné, ale hlavně ničím nedoložené (s. 92).

4. Celkové hodnocení

Navzdory výše uvedeným připomínkám navrhuji ohodnotit diplomovou práci Moniky Dadové stupněm „výborně“.



Praha, 20. ledna 2010

PhDr. Jan Jireš

Ústav politologie FF UK